

Arrest

nr. 197 932 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat R. DANEELS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die samen met haar twee minderjarige kinderen M. en A.Q. België is binnengekomen, diende op 20 augustus 2015 een asielaanvraag in. Op 7 september 2016 werd verzoeksters derde kind, M., geboren te Mechelen.

1.2. Op 23 december 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 20/08/2015

Overdracht CGVS: 20/11/2015

U werd op 11 januari 2016 van 13u55 tot 17u55 en op 27 juni 2016 van 9u10 tot 12u59 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Bij beide gehoren was uw advocate, meester Daneels, aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslima en groeide op in de hoofdstad Bagdad. In 2006 verhuisde u naar Tikrit met uw gezin en u keerde in juli 2014 terug naar Bagdad, U vestigde zich met uw gezin in de wijk Ur. Net voor uw vertrek uit Irak woonde u een tiental dagen in de wijk al-Sinaa. U bent weduwe, hebt twee minderjarige kinderen, uw overleden man was taxichauffeur en u verklaarde huisvrouw te zijn.

Op 18 augustus 2003 huwde u met een soennitische man. Initieel had u geen problemen omwille van uw gemengd huwelijk, maar in de loop van 2008 begon uw broer Fadil moeilijkheden te veroorzaken. U verklaarde dat uw broer extreme ideeën had, dat hij strikt was in zijn sektarische overtuigingen en dat hij lid was van de sjiitische militie Asaaib Ahl al-Haq. Hij deed moeilijk tegen u wanneer u uw ouders bezocht, wou u niet binnen laten en wou dat u uw man en kinderen verliet. Na het overlijden van uw vader, op 1 juni 2010, werden de problemen met uw broer erger. Gezien u verder enkel zussen hebt, werd uw broer namelijk het gezinshoofd. U besloot niet meer op bezoek te gaan bij uw familie en geen contact meer te hebben met hen. Uw broer hield echter niet op en jullie kregen een heleboel dreigberichten per gsm. Naar aanleiding van de inval van IS/ISIL/ISIS in Tikrit, besloten jullie in juli 2014 Tikrit te verlaten en terug te keren naar Bagdad. Jullie waren voorzichtig en uw man ging enkel naar buiten om te werken en bleef de rest van de tijd thuis bij u en de kinderen. Uw man werd nog steeds bedreigd door uw broer.

Op 15 april 2015 vertrok uw man in de voormiddag om te gaan werken. Toen hij niet op het normale tijdstip thuis kwam, werd u ongerust. U ging uw oudste zoon ophalen op school, wat uw man normaalgezien deed, en probeerde vervolgens uw man te bereiken, wat u niet lukte. Diezelfde dag, 's avonds laat, ging u raad vragen bij uw bureu. Ze zeiden u rustig te blijven en nog even af te wachten. De volgende ochtend was uw man nog niet thuis gekomen en vroeg u uw bureu om mee te gaan naar het politiekantoor. Daar zeiden ze u dat u vierentwintig uur moest wachten om een verdwijning te kunnen aangeven. Uw verklaring werd genoteerd. In de namiddag werd u opgebeld door een officier van de politie. U moest naar het ziekenhuis gaan om het lichaam van uw echtgenoot te identificeren. Uw echtgenoot bleek vermoord te zijn. U belde uw schoonfamilie, die ter plaatse kwam. Uw schoonvader zorgde voor de formaliteiten. U diende als weduwe, een periode van vier maanden en tien dagen 'iddah' te respecteren. U moest thuis blijven en mocht enkel in uiterste nood uw woning verlaten. In mei 2015 ging u langs op het politiekantoor, omdat u schrik had. Daar merkte u dat de politie niets voor u kon doen, maar er werd u wel aangeraden te verhuizen. Twintig dagen voor u Irak verliet kwam uw schoonmoeder langs. Ze wou uw kinderen bij u weghalen. U besloot Irak te verlaten. U verkocht uw inboedel en verhuisde naar de wijk al-Sinaa in Bagdad. Van daaruit regelde u uw vertrek. Op 3 augustus 2015 verliet u Irak. U nam een vlucht naar Erbil, van daaruit stak u de grens over met Turkije. U reisde verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk. U bereikte op 20 augustus 2015 België en diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, afgegeven op 25 mei 2006, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgegeven op 16 december 2013, uw originele voedselrantsoenkaart, afgegeven op 13 oktober 2013, de originele kieskaart van uw echtgenoot, en de originele identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en geboortebewijzen van uw beide kinderen.

Op 25 januari 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bracht u enkele nieuwe elementen aan en legde u bijkomende verklaringen af.

Zo voegde u een kopie van een uittreksel van de overlijdensakte van uw man toe aan de stukken en een kopie van een autopsierapport. U verklaarde tevens dat u geen huisvrouw was zoals u eerder verklaarde, maar dat u actief was geweest als politieagente in Tikrit en u legde uw politiebade voor ter

staving. U legde ook een kopie voor van een verklaring die afgelegd had bij de lokale politie van Brussel in verband met uw ex-partner in België. Bijgevolg besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 mei 2016 dat deze bijkomende elementen onderzocht dienden te worden. U werd nogmaals op gehoor opgeroepen teneinde de nieuwe elementen te onderzoeken.

U verklaarde in het kader van dit tweede gehoor dat u als politieagente gewerkt hebt in Tikrit. U had de rang van 'arif' (korporaal). Uw taak was het uitvoeren van toegangscontroles bij een station voor taxi's en bussen, waarbij u de vrouwen diende te fouilleren. Toen Tikrit werd ingenomen door de terreurgroep Islamitische Staat (IS), kon u uw werk bij de politie niet meer verder zetten. U verklaarde dat u in juli 2014, samen met andere politieagenten, gevraagd werd om naar de Saddam moskee te komen, waar jullie een spijtverklaring dienden te ondertekenen. IS eiste dat u stopte met werken, u moest een formulier invullen en sindsdien hebt u niet meer gewerkt als politieagente. Vervolgens verliet u samen met uw gezin Tikrit. U had na uw terugkeer naar Bagdad geen problemen of contact meer met leden van IS.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak bent ontvlucht na de moord op uw man, omdat u uw broer Fadil vreesde, die uw zonen zou kunnen viseren, omdat zij soenniet zijn en omdat u uw schoonfamilie vreesde die uw kinderen bij u wilde weghalen. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van het eerste gehoor op het CGVS bracht u geen enkel document aan dat het overlijden van uw echtgenoot kon staven, noch gaf u een bevredigende verklaring voor het ontbreken van deze stavingsstukken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u enerzijds dat u uw persoonlijke documenten achterliet in Turkije, omdat u gehoord had dat sommige documenten gestolen worden en dat smokkelaars kunnen vragen om documenten in zee te gooien als het gewicht in de boot te groot is. U vond het beter om alle documenten in Turkije te laten, omdat u schrik had ze te verliezen onderweg. (DVZ, verklaring van de asielzoeker, 14 oktober 2015, pg 11) Anderzijds stelde u niets bij te hebben, maar uw familie gevraagd te hebben om originele documenten of kopies op te sturen (DVZ, pg 10). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaarde u dan weer dat u wel persoonlijke documenten had meegenomen bij de reis over zee naar Griekenland, waaronder uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, die u voorlegde tijdens het gehoor. Hiermee geconfronteerd zei u dat uw verklaring bij DVZ enkel ging over uw paspoort en dat u zei dat uw paspoort in Turkije gebleven was (CGVS, gehoorverslag 11 januari 2016, hierna CGVS1, pg 7). Nochtans verklaarde u bij punt 25 (reden voor het ontbreken van andere persoonlijke documenten) dat alle documenten in Turkije gebleven waren (DVZ, pg 11) Uw uitleg vormt dan ook geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Toen u tijdens het eerste gehoor voorts gevraagd werd of u een overlijdensakte van uw man kon voorleggen, zei u dat u geen overlijdensakte had en dat de overlijdensakte vernietigd was op zee samen met andere papieren (CGVS1, pg 9). Toen u gevraagd werd waarom u uw andere documenten wel kon voorleggen, antwoordde u dat uw andere documenten in een 'ballon' gestopt waren toen u de reis over zee ondernam, dat u veel documenten bij had en dat niet alles in de ballon kon. U verklaarde dat u de overlijdensakte en uw huwelijksakte in een tas stak, die u kwijt raakte op zee (CGVS1, pg 10). Het lijkt niet aannemelijk dat u een document dat een zeer belangrijk bewijsstuk vormt in het kader van uw vluchtrelaas, gewoon in een tas stak bij uw kleren, terwijl u bijvoorbeeld de kieskaart van uw echtgenoot, toch een minder cruciaal document, wel selecteerde om in de 'ballon' mee te nemen. Hetzelfde geldt overigens voor de kopie van de verklaringen die u na de verdwijning van uw man bij de politie zou hebben afgelegd (CGVS1, pg 17). Uw tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen over uw persoonlijke documenten en de overlijdensakte van uw echtgenoot doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Dat u nadat uw asielaanvraag geweigerd werd door het CGVS, alsnog een kopie van een uittreksel van de overlijdensakte en een kopie van een autopsierapport voorlegde, is onvoldoende om deze vaststelling op te heffen en uw geloofwaardigheid op dit punt te herstellen en dit omwille van meerdere redenen. Vooreerst zou van u verwacht mogen worden dat u al eerder stappen zou ondernomen hebben om een kopie van de overlijdensakte te bekommen, gezien het belang van dit document voor uw asielaanvraag en gezien er expliciet naar gevraagd werd tijdens het eerste gehoor op het CGVS. U gaf tijdens het eerste gehoor niet aan dat u stappen zou ondernemen om aan een kopie van de overlijdensakte te komen en zei dat u geen mogelijkheid had om een kopie te verkrijgen (CGVS1, pg 10). Dat u dan nadat u een negatieve beslissing kreeg, plots wel de mogelijkheid had om via via (CGVS2, pg 11) aan een kopie te komen, roept vragen op over uw oprechtheid. Bovendien neemt deze kopie niet weg dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw documenten. Er dient ook

opgemerkt te worden dat aan een kopie sowieso slechts weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven. Een dergelijke kopie kan door eender wie op eenvoudige wijze gefabriceerd worden. Uit informatie waar het CGVS over beschikte en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat er in Irak sprake is van grootschalige documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Daarenboven bleek ook dat u de inhoud van het autopsierapport niet goed kende. Zo verklaarde u dat u zelf het lijk van uw man gezien hebt. Gevraagd om te beschrijven wat u gezien hebt, sprak u over verwondingen aan het hoofd, de borstkas, de schouders, sporen van het gebruik van een scherp voorwerp, en bloedsporen ongeveer tot de buik. Gevraagd naar de armen, antwoordde u 'op de schouders' (CGVS2, pg 17). Het autopsierapport vermeldt echter verwondingen op zowel de linker- als de rechtervoorzijde. Op zijn benen zag u niets, er was wel overal bloed (CGVS gehoorverslag 27 juni 2016, hierna CGVS2, pg 16 en 17), terwijl het rapport een ingangswonde (van een kogel) op de linker knie beschrijft. U zei dat u niet goed had opgelet, dat u zijn gezicht niet kon zien door het vele bloed en dat het moeilijk was hem te identificeren, wat niet verklaart waarom u zei 'niets' toen u gevraagd werd naar verwondingen op de benen. Indien u het niet wist, kon u dat immers aangegeven hebben. Gevraagd of u het autopsierapport gelezen had, zei u dat u het gelezen had, maar het niet goed kon begrijpen omdat er speciale termen worden gebruikt. Het is weinig plausibel dat u als politieagente niet in staat zou zijn om de beschrijving van een kogelwonde te begrijpen (CGVS2, pg 17). Erop gewezen dat dit weinig logisch lijkt, zei u dat u het rapport niet kon vergelijken met wat u met uw ogen gezien hebt en dat het vele bloed in uw geheugen bleef hangen, wat geen verklaring vormt voor het gegeven dat u als politieagente de beschrijving van een kogelwonde niet zou begrepen hebben. Noch verklaart dit waarom uw beschrijving van het lijk van uw echtgenoot niet overeenkomt met de beschrijving in het autopsierapport. Bij een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, zou verwacht worden dat het beeld van het lichaam in uw geheugen gegrift staat. Bijkomend is het opvallend dat uit het autopsierapport blijkt dat reeds op 15 april 2015 een autopsie van het lijk van uw echtgenoot werd aangevraagd, terwijl de politie van het al Quds (alternatieve transcriptie al Qods) politiekantoor waar u langs ging op 16 april 2015, u terug naar huis zou gestuurd hebben met de boodschap dat u vierentwintig uur moest wachten om klacht in te dienen, doch wel uw verklaring noteerden (CGVS1, pg 13 en 17). Aangezien het autopsierapport gericht werd aan het Al Quds politiekantoor, lijkt het logisch dat dit politiekantoor de vraag om een autopsie te verrichten gedaan had. Bijgevolg houdt het weinig steek dat de politie u die ochtend zonder informatie naar huis stuurde en u pas in de namiddag opbelde, terwijl de dag voordien al een autopsie werd aangevraagd en het dus al geweten was dat uw man overleden was.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw verhuizing na het overlijden van uw man. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u besloot van adres te veranderen nadat uw schoonmoeder was langs gekomen om uw kinderen op te eisen (CGVS1, pg 23). U situeerde dit bezoek van uw schoonmoeder in juli 2015, namelijk twintig dagen voor uw vertrek uit Irak (CGVS1, pg 20). Uw verhuizing vond volgens uw verklaringen plaats tien dagen voor u Irak verliet (CGVS1, pg 23). Bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat u een maand na het overlijden van uw echtgenoot, namelijk in mei 2015 verhuisde (DVZ, pg 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, had u geen verklaring en zei u enkel dat ze u misschien verkeerd begrepen hebben. U maakte nochtans geen melding van problemen die u eventueel gehad zou hebben tijdens het interview bij de DVZ (CGVS1, pg 2). Het gaat bijgevolg niet op om het louter op een misverstand te houden, zeker omdat u verklaarde dat u verhuisde een maand na het overlijden van uw man, dat u op 15 april 2015 situeerde, en dat u verhuisde in mei 2015, waardoor ze u dan al twee keer verkeerd zouden moeten begrepen hebben bij de DVZ. Deze vaststelling ondermijnt verder in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Voorts roept het vragen op dat u niet spontaan vermeldde dat u een maand na het overlijden van uw echtgenoot naar de politie ging (CGVS1, pg 13), terwijl u dit bij de DVZ wel deed (Vragenlijst CGVS, punt 5). Toen u nogmaals de kans geboden werd hierover te vertellen, zei u dat u niets meer gedaan had nadat uw man overleden was behalve verhuizen (CGVS1, pg 22). Toen vervolgens opgeworpen werd dat u bij de DVZ iets anders gezegd had, zei u dan uiteindelijk dat u bij de politie geweest was en dat ze u aanraadden van adres te veranderen (CGVS pg 22). Uw verklaring voor het feit dat u dit vergat te vermelden was dat u niet naar de politie ging om een klacht in te dienen, maar enkel om advies te vragen. Dit verklaart echter niet waarom u dit tijdens het gehoor niet spontaan vermeldde, terwijl u dat bij de DVZ wel gedaan had. Er werd u immers niet gevraagd of u een klacht had ingediend, maar wel of u nog zaken gedaan had na het overlijden van uw man, behalve verhuizen (CGVS1, pg 22).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u een gebrek aan interesse vertoonde in de verdere evolutie van uw problemen, wat verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U heeft niet geïnformeerd naar het onderzoek dat gevoerd werd naar aanleiding van het overlijden van uw echtgenoot (CGVS1, pg 19). U had dan ook enkel vermoedens dat uw broer de dader was van de moord op uw echtgenoot (CGVS1, pg 20). Indien uw echtgenoot werkelijk vermoord zou zijn door uw broer, mag toch van u verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om informatie over de evolutie van het onderzoek naar de

dader van de moord te verkrijgen. U verklaarde weliswaar dat u met niemand in Irak nog contact had (CGVS1, pg 5), maar deze verklaring valt niet te rijmen met uw verklaringen op de DVZ dat u uw familie gevraagd had om originele documenten of kopieën op te sturen (DVZ pg 10 punt 23). Uw verklaring dat u met werkelijk niemand nog contact had in Irak (CGVS1, pg 5) lijkt dan ook weinig plausibel.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het overlijden van uw echtgenoot en de ontwikkelingen na zijn overlijden, die u tot uw vlucht uit Irak noopten.

In het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie: aanvullende nota van 25 april 2016), bracht u aan dat u in Irak gewerkt hebt als politieagente, terwijl u tijdens het eerste gehoor gezegd had dat u huisvrouw was (CGVS1, pg 6). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u dit verzwegen had, omdat u van mensen gehoord had dat de asielaanvraag van politieagenten en officieren lang duren en dat u dit wou vermijden (CGVS2, pg 3). Erop gewezen dat u ook bij het eerste gehoor gezegd werd dat het belangrijk was de waarheid te vertellen, zei u dat u informatie kreeg van verkeerde bronnen en dat u onzeker was (CGVS2, pg 4). U bent echter een volwassen vrouw, die verstandig genoeg is om niet zomaar geloof te hechten aan beweringen van anderen die u verkeerd adviseren. Dit vormt dan ook geen geldige verschoning voor het feit dat u loog over uw beroepsactiviteiten tijdens het eerste gehoor.

Uit uw verklaringen blijkt dat u als politieagente uw beroepsactiviteiten diende te staken toen IS naar Tikrit kwam (CGVS2, pg 9 en 10). Het enige wat IS van u verlangde was dat u stopte met uw werk. U gaf gevolg aan hun eisen en verliet samen met uw gezin Tikrit. U verklaarde dat u probleemloos Tikrit kon verlaten en voorbij de controlepost raakte, omdat enkel de mannen gecontroleerd werden en uw man soenniet was (CGVS2, pg 10). In de zomer van 2014 ging u terug met uw gezin in Bagdad wonen. U hervatte uw werk als politieagente niet in Bagdad (CGVS2, pg 4). U had na jullie terugkeer naar Bagdad, geen contact meer met IS. Hiernaar gevraagd verwees u naar de algemene situatie en zei u dat jullie nog hoop hadden om te kunnen terugkeren naar Tikrit, maar dat de situatie erger en erger werd, waardoor jullie gewoon in Bagdad bleven (CGVS2, pg 10). Uit uw verklaringen blijkt dat u éénmalig contact had met IS samen met ongeveer 30 à 35 anderen, die allemaal een formulier dienden in te vullen, zoals u. Na het invullen van dit formulier, mochten jullie gewoon beschikken. Het lijkt overigens merkwaardig en weinig passend bij hun reputatie, dat IS een groep politieagenten, waaronder ook sjiieten zoals u zelf, gewoon zou bijeen roepen om een formulier te laten invullen en hen vervolgens te laten vertrekken (CGVS2, pg 10). U bleef na dit contact nog ruim een jaar in Irak. Uit niets blijkt dat IS het op u persoonlijk zou gemunt hebben of u zou willen vervolgen. Op basis van uw werkzaamheden als politieagente in Tikrit en de gedwongen stopzetting van uw werk, kan op heden dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een actuele gegronde vrees voor vervolging. Er blijkt ook geenszins uit uw verklaringen dat u een vrees voor vervolging koestert, louter omwille van uw profiel van politieagente op zich. U werkte sinds 2011 bij de Iraakse politie en maakte geen melding van andere problemen die u omwille van uw werk zou gekregen hebben. U had overigens een lage rang, namelijk deze van korporaal en u verrichtte geen bijzonder opvallende of speciale missies die de aandacht op u zouden kunnen vestigen.

Er kan evenmin vastgesteld worden dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt, omdat u uw werk zonder meer verliet. U verklaarde initieel tijdens het tweede gehoor dat u gewoon stopte met werken (CGVS2, pg 4). U regelde officieel niets, stopte gewoon en hoorde nadien niets meer van uw werkgever (CGVS2, pg 4). Later tijdens het gehoor voegde u dan toe dat u riskeert berecht te worden door de overheid, omdat je niet zomaar kan stoppen (CGVS2, pg 15). U had geen enkele concrete indicatie dat u vervolgd wordt omwille van het onwettig verlaten van uw werk. U baseerde zich louter op algemene informatie die u nog kende vanuit uw basisopleiding. U veronderstelde dat er een proces tegen u zal lopen en dat u een gevangenisstraf riskeerde (CGVS2, pg 16), maar het bleef bij beweringen en veronderstellingen. U bleef nog ruim een jaar in Irak nadat u gestopt was met werken en u had vervolgens zelf contact met de politie in verband met de zaak van uw man. Indien de Iraakse overheid werkelijk van plan was u te vervolgen wegens ongewettigde afwezigheid op uw werk, zou verwacht worden dat daartoe al concrete indicaties zouden geweest zijn in die periode van een jaar, zeker nadat u zelf contact had met de politie. Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel.

Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit

minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Ten slotte haalde u aan dat u een relatie onderhield met een man hier in België, meerbepaald met Falah (H.a.-B.), en dat u zwanger raakte van deze man. U vreest bij terugkeer eventueel vermoord te worden door uw familie, omwille van uw zwangerschap en dus het bestaan van een buitenechtelijk kind (CGVS2, pg 3). Uw familie zou momenteel niet op de hoogte zijn van deze situatie (CGVS2, pg 15). Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over het overlijden van uw man, kan het CGVS echter niet zonder meer geloof hechten aan uw verklaring dat het hier om een buitenechtelijk kind zou gaan. U bracht geen stukken aan, die kunnen aantonen dat uw derde kind een andere vader heeft dan uw andere twee kinderen. U zou een relatie onderhouden hebben met deze man van midden september (2015) tot januari (2016) (CGVS2, pg 12). U legde geen bewijzen voor die kunnen staven dat u effectief een relatie onderhield gedurende meerdere maanden met deze man, behalve twee foto's die u toonde tijdens het gehoor. U maakte geen kopie over van deze foto's, hoewel u dit gevraagd werd tijdens het gehoor. U zou na enkele maanden negatieve zaken ontdekt hebben over deze man en zou dan de relatie verbroken hebben (CGVS2, pg 13). U diende eind december 2015 een klacht in bij de lokale politie van Brussel over geweld dat uw ex-partner zou gebruikt hebben. U bracht geen bewijzen aan bij de politiediensten dat deze man geweld tegen u gebruikt had. Opvallend is dat in uw verklaring opgenomen werd dat u sinds november een relatie met deze man onderhield en dat deze beëindigd werd begin december, wat dus strijdig is met uw verklaring over de duur van de relatie tijdens het gehoor op het CGVS en het moment dat u deze beëindigde. Er dient ook opgemerkt te worden dat de klacht die u indiende enkel eenzijdige verklaringen van u omvat en u eender wat kon verklaren ten aanzien van de politiediensten. Deze klacht bewijst derhalve niet dat u een duurzame relatie onderhield met deze man. U volgde de klacht kennelijk ook niet op, aangezien u niet kon zeggen wat de politie vervolgens met uw klacht gedaan had (CGVS2, pg 13). Uw verklaring dat u vanwege de buitenechtelijke zwangerschap zou vervolgd worden door uw familie in Irak, is gelet op bovenstaande bevindingen en rekening houdend met de ongeloofwaardige verklaringen over het overlijden van uw echtgenoot, geenszins aangetoond. Het komt u als asielzoekster toe uw asielrelaas te staven met bewijsstukken waar mogelijk. Op basis van uw loutere verklaringen over de buitenechtelijke zwangerschap, kan niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Gelet op alle gedane vaststellingen, komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert

dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat

getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten, namelijk uw originele identiteitskaart, afgegeven op 25 mei 2006, uw origineel nationaliteitsbewijs, afgegeven op 16 december 2013, uw originele voedselrantsoenkaart, afgegeven op 13 oktober 2013, de originele kieskaart van uw echtgenoot, en de originele identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en geboortebewijzen van uw beide kinderen, bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit en afkomst uit Bagdad, die hier niet ter discussie staan. Deze documenten wijzigen de vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegt roept vragen op. U verklaarde dat u uw paspoort in Turkije achterliet bij een vriendin, die u niet meer zou kunnen contacteren omdat uw gsm gestolen werd en u haar telefoonnummer niet meer heeft (pg 9). Het is niet geloofwaardig dat u deze vriendin op geen enkele andere manier zou kunnen contacteren en u het er zomaar zou bij laten, gelet op het belang van een internationaal paspoort. Dit doet vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt en dat u informatie wil verbergen voor het CGVS. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. De kopie van een uittreksel van de overlijdensakte van uw man evenals de kopie van een autopsierapport werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster ontwikkelt twee middelen.

- Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

-Schending van artikel 3 EVRM.

-Schending van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag).

-Schending van de artikelen 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet.

-Schending van de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof/ Schending van artikel 60 van de wet van 01.03.2016 houdende instemming met het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld”.

Zij vat haar betoog aan met een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen.

Verder bevestigt zij de aangevoerde feiten en wijst zij op de praktijken van AAH en de situatie voor soennieten in Bagdad. In deze context is het niet verwonderlijk dat haar broer, lid van AAH, zich actief verzette tegen haar huwelijk met een soenniet en haar man uiteindelijk vermoordde.

Verzoekster benadrukt voorts dat zij een kopie van de overlijdensakte en van het autopsieverslag van haar echtgenoot heeft neergelegd. Hiermee toont zij aan dat zij weduwe is en dat haar man op 15 april 2015 gewelddadig om het leven kwam. Bijgevolg zijn haar verklaringen over het overlijden van haar man geloofwaardig.

“Tegenpartij stelt onterecht dat verzoekster dat verzoekster tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen zou hebben afgelegd aangaande haar persoonlijke documenten.

Gelet op het uiterst gevaarlijk karakter van haar reis, dat o.a. inhield dat ze met een reis van 10 uur in een gammel bootje de Middellandse zee heeft overgestoken, en het gegeven dat haar voornaamste zorg het leven van haar zoontjes was, is het allerm minst "weinig plausibel" dat zij een deel van haar documenten in een ballon gestoken heeft teneinde te vermijden dat deze zouden vergaan, dat niet alle documenten in deze ballon pasten en zij een ander deel in haar bagage stopte, dat verloren ging op zee, en haar nationaal paspoort bij een vriendin in Turkije achterliet.

Tegenpartij gaat in de bestreden beslissing geheel voorbij aan het uiterst hachelijke karakter van een vluchtreis. Des te meer zo nu deze een overtocht op zee in aanwezigheid van twee zoontjes, van toen 10 en 5 jaar oud, inhield.

De gevaren van een dergelijke overtocht kunnen tegenpartij niet onbekend zijn.

Het UNHCR schrijft in het rapport "Global Trends - Forced Déplacement in 2015"³ op pagina 7 dat:

(...)

Verzoekster heeft verschillende pogingen ondernomen om vanuit Irak documenten te bekomen aangaande het overlijden van haar echtgenoot.

Het origineel van de overlijdensakte is verloren gegaan op zee en kan om deze reden niet voorgelegd worden aan Uw Raad.

Uiteindelijk is dit gelukt via een tussenpersoon in Irak, dat geen familielid is. Verzoekster heeft, na ontvangst van de kopie van de overlijdensakte en het autopsieverlag, deze onmiddellijk overgemaakt aan Uw Raad.

Verzoekster heeft het nodige gedaan om zo spoedig mogelijk documenten aan te brengen die haar asielrelaas staven. Zij heeft zodoende gehandeld conform artikel 48/6, lid 1, Vreemdelingenwet.

Tegenpartij kan bezwaarlijk stellen dat deze laattijdig zouden zijn, of eerder aangebracht hadden kunnen worden door verzoekster. Een dergelijke stelling gaat helemaal voorbij aan de realiteit van asielzoekers die hun land moeten ontvluchten. Dit is des te meer het geval nu verzoekster deze stukken aanbrengt in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Nadat tegenpartij zelf aangedrongen heeft op de voorlegging van stukken die het overlijden van haar echtgenoot staven, stelt zij in de bestreden beslissing dat gelet op de grootschalige documentenfraude in Irak zij aan deze documenten weinig bewijswaarde hecht.

Tegenpartij beperkt zich hierbij tot algemene beweringen, zonder evenwel aan te tonen dat de door verzoekster voorgelegde documenten valse documenten zouden zijn, of noch een poging te hebben ondernomen om de echtheid ervan na te gaan. Ook stelde tegenpartij geen onregelmatigheden vast in de door verzoekster overlegde documenten. Tegenpartij beperkt zich tot blote beweringen, wat in strijd is met artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM (EHRM arrest Singh t. België, §§ 102 - 105)

Aangaande het autopsieverlag van haar echtgenoot, stelt tegenpartij in de bestreden beslissing vast dat de verklaringen van verzoekster niet helemaal overeenstemmen met de inhoud ervan.

Tegenpartij gaat hierbij voorbij aan het trauma en het verdriet van verzoekster, die haar overleden echtgenoot diende te identificeren.

Verzoekster verklaarde:

(...)

De identificatie van haar echtgenoot is uiteindelijk kunnen gebeuren aan de hand van zijn kleren, schoenen en zijn ring, want zijn gezicht was onherkenbaar en, zoals verzoekster herhaaldelijk stelde, was er overal bloed.

Politieagente of niet, het kan verzoekster niet kwalijk genomen worden dat zij geen neutraal en medisch volledig overzicht kan geven van de verwondingen waaraan haar echtgenoot bezweken is. Zij heeft bovendien aangegeven bij aanblik van haar overleden echtgenoot snel naar buiten te zijn gelopen. In haar functie van politieagente is verzoekster overigens nooit in contact gekomen met autopsie- of andere medische verslagen. Haartaak bestond erin om mensen te fouilleren.

Bovendien was het lichaam van haar echtgenoot op het moment van de identificatie nog helemaal bebloed, wat het herkennen van specifieke verwondingen uiteraard bemoeilijkt. Het lichaam werd pas gewassen nadat de identificatie door verzoekster had plaatsgevonden.

Tegenpartij maakt een erg selectieve lectuur van de verklaringen van verzoekster, die wanneer ze in het geheel genomen worden geloofwaardig zijn.

Bovendien stelt tegenpartij het gebrek aan een volledig overzicht van alle verwondingen vast, maar geeft verzoekster wel degelijk correcte informatie omtrent de wonden die zij heeft kunnen vaststellen. Er zijn geen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en de inhoud van het autopsieverlag. Hoogstens zijn de verklaringen van verzoekster medisch onvolledig, wat niet tegen haar weerhouden kan worden.

Uit het rapport "Beyond Proof - Credibility Assessment in EU asylum systems"⁴ blijkt dat een dergelijke traumatische gebeurtenis n t niet te beschrijven valt zoals tegenpartij verwacht:

(...)

Tegenpartij stelt bijgevolg ten onrechte dat "bij een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou verwacht worden dat het beeld van het lichaam in uw geheugen gegrift staat.

Wat de data van het autopsieverslag (15.04.2015) enerzijds en het bezoek van verzoekster aan de politiediensten (16.04.2015) anderzijds betreft, is het niet onlogisch dat de politiediensten een aanvraag voor een autopsieverslag indienen op het ogenblik dat er een lijk gevonden wordt, en hiervoor geen aangifte van verdwijning (door een familielid) afwachten.

Bovendien blijkt uit het gegeven dat verzoekster haar echtgenoot heeft moeten identificeren, dat er geen onmiddellijke link gemaakt werd tussen het lijk dat op 15 april 2015 gevonden is en verzoekster die zich daags nadien richt tot de politiediensten om de verdwijning van haar man aan te geven. Minstens kan er worden aangenomen dat er in de loop van de ochtend op 16 april 2015 nog verificaties aan de gang waren, waardoor verzoekster pas in de namiddag door de politiediensten werd gecontacteerd.

Tegenpartij stelt dan ook verkeerdelijk dat het weinig steek zou houden "dat de politie u die ochtend zonder informatie naar huis stuurde en u pas in de namiddag opbelde, terwijl de dag voordien al een autopsie werd aangevraagd en het dus al geweten was dat uw man overleden was." (eigen vertaling).

De wijze waarop tegenpartij de aangebrachte stukken probeerde discrediteren is stuitend.

Verzoekster is geloofwaardig nu haar verklaringen aangaande de omstandigheden van overlijden van haar echtgenoot overeenstemmen met de inhoud van de door haar aangebrachte documenten.

Verzoekster is weduwe.

Verzoekster wijst er op dat het huwelijk met haar echtgenoot door tegenpartij niet in twijfel wordt getrokken. Ten overvloede wijst zij er op dat de naam van haar overleden echtgenoot op de geboorteaktes van de kinderen staat vermeld en dat deze geboorteaktes aan verwerende partij werden overgemaakt.

Feit is ook dat de overleden echtgenoot van verzoekster een soenniet was, en dat de twee minderjarige kinderen van verzoekster ook soenniet zijn.

Het is geen geheim dat Irak, mede door de aanwezigheid van de Islamitische Staat (IS) een strijdtoneel is van de strijd tussen sjiiten en soennieten.

Dat het derhalve zeer aannemelijk is dat er ernstige interfamiliale spanningen zijn ontstaan naar aanleiding van het huwelijk van verzoekster die hebben geleid tot de onnatuurlijke dood van de echtgenoot van verzoekster.

Gezien de familiale situatie van verzoekster, en de sterke spanningen tussen sjiiten en soennieten in Irak, had aan verzoekster het voordeel van de twijfel verleend moeten worden.

Verzoekster wijst tenslotte op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en op de richtlijn van de UN HCR, Note on Burden and Standard of Proof, volgens welke er bij twijfel aan de verzoekster het voordeel van de twijfel toegelaten moet worden (eigen onderlijning):

(...)

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoekster dat verwerende partij in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan."

Verzoekster stelt dat zowel zijzelf als haar kinderen voor vervolging vrezen bij een terugkeer naar Irak gelet op haar hoedanigheid als weduwe en alleenstaande vrouw met kinderen. Verzoekster verwijst naar en citeert uit algemene informatie over de situatie van (alleenstaande) vrouwen in Irak.

"Tegenpartij is niet overgegaan tot enige analyse van de situatie van verzoekster, in haar hoedanigheid van weduwe met kinderen in geval van terugkeer.

Uit de aangebrachte objectieve informatie blijkt evenwel dat zij als weduwe met rede vreest voor vervolging.

Deze elementen, minstens in samenhang genomen met de eerder aangebrachte elementen, hebben tot gevolg dat vast komt te staan dat verzoekster een belangrijk risico loopt daden van vervolging te ondergaan in geval van terugkeer naar Irak.

Tegenpartij heeft ook nagelaten de situatie van de minderjarige zonen van verzoekster, in het licht van het overlijden van hun vader, te analyseren.

Door de advocate van verzoekster wordt aan het einde van het interview dd. 11.01.2016 gewezen op de noodzaak om het belang van de kinderen in overweging te nemen bij de analyse van het dossier.

Er werd gewezen op het gevaar voor kidnapping, rekrutering door IS voor deelname aan gevechten en seksuele slavernij.

Uit berichtgeving van de Verenigde Naties blijkt dat in 2015 het geweld tegen kinderen met maar liefst 75% is toegenomen hetgeen zich onder andere manifesteert in moorden, ontvoering, rekrutering als kindsoldaat, seksueel geweld en aanslagen op scholen⁸.

Bovendien meent de schoonfamilie van verzoekster dat haar zonen, na het overlijden van haar echtgenoot, hen toebehoren. In geval van terugkeer naar Irak vreest verzoekster dat haar zonen haar afgenomen zouden worden, waarna ze zouden opgroeien in de familie van hun overleden vader zonder contact met haar.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij dit asielmotief geenszins heeft onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt integendeel dat er met het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoekster op geen enkele manier rekening wordt gehouden, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster wijst er bovendien op dat haar kinderen soennitisch zijn en daardoor een verhoogd gevaar lopen slachtoffer van geweld te worden.

Het ontbreken van elke verwijzing naar het belang van de soennitische kinderen van verzoekster is een grove schending van de materiële motiveringsplicht. Feitelijk wordt de bestreden beslissing met betrekking tot de zonen van verzoekster in het geheel niet gemotiveerd.”

Verzoekster wijst verder op haar voormalige profiel als politieagente. “Verzoekster heeft haar politiebade (origineel) voorgelegd ter staving van haar functie van politieagente in Irak.

In haar aanvullende nota van 25 april 2016 verklaarde verzoekster dat ze gelet op deze functie een ernstig risico op vervolging loopt in geval van terugkeer.

Dit is een van de redenen die aanleiding heeft gegeven tot de vernietiging van de eerste weigeringsbeslissing door Uw Raad (arrest nr. 167.070 van 02.05.2016).

In deze aanvullende nota verklaarde verzoekster wat volgt:

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij de vrees voor vervolging van verzoekster gelet op haar functie van politieagente heeft geanalyseerd. Minstens moet worden vastgesteld dat er geen deugdelijk en afdoend onderzoek is gebeurd door tegenpartij.

In het kader van haar werk als politieagente in Tikrit, werd verzoekster samen met andere politieagenten verplicht door strijders van IS om te verzamelen. De IS-strijders eisten dat zij hun taken zouden staken. Ze verplichtten de politieagenten om een document te ondertekenen waarbij zij deze belofte onderschreven. Verzoekster heeft dit document getekend en heeft haar werkzaamheden als politieagent ook onmiddellijk stopgezet teneinde geen risico's te lopen.

Tegenpartij beperkt er zich in de bestreden beslissing toe te stellen dat dit merkwaardig en weinig passend lijkt voor de reputaties van IS. Tegenpartij baseert zich hierbij op geen enkele objectieve informatie. Het gaat hierbij om een blote bewering, dat tegenpartij nalaatte staven.

In ieder geval dient te worden vastgesteld dat tegenpartij niet twijfelt aan het feit dat verzoekster politieagente was in Irak.

Enige twijfel hieromtrent is niet mogelijk aangezien haar originele politiebade voorligt.

Verder blijkt uit de nota's van tegenpartij dat verzoekster tijdens het gehoor een uitleg gegeven heeft over de opleiding tot politieagente, het opleidingscentrum, de ratio vrouwelijke agenten, de verschillende afdelingen binnen de politie, de gevolgen van de promotie, het uniform en haar oversten (nota's CGVS p. 4-8).

Zoals verzoekster heeft aangegeven in de aanvullende nota van 25 april 2016 beroept ze zich wel degelijk op een vrees voor vervolging in gelet op deze specifieke functie. Tegenpartij stelt dan ook ten onrechte in de bestreden beslissing dat verzoekster, in haar hoedanigheid van vrouwelijke politieagente, geen vrees voor vervolging zou koesteren.

De advocaat van verzoekster stelde expliciet aan het einde van het laatste gehoor door tegenpartij dat:

(...)

In de mate dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de inhoud van de aanvullende nota van 25 april 2016, werd de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Tegenpartij is ertoe gehouden om een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Aangezien de bestreden beslissing (p. 6) zelf stelt dat:

(...)

kan tegenpartij bezwaarlijk stellen dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben gezien haar functie van politieagente.

Aangezien verzoekster reeds in het verleden reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade door IS, is dit een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is. Conform artikel 48/7 Vreemdelingenwet diende tegenpartij goede redenen aan te geven om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Tegenpartij heeft nagelaten dit te doen.”

Verzoekster stelt verder dat zij vervolging vreest ten gevolge van de geboorte van haar buitenechtelijke dochter Meryem in België. Verzoekster wijst op haar verklaringen en deze van haar advocaat over haar relatie in België.

“Verzoekster werd op 26.12.2015 het slachtoffer van partnergeweld door haar ex-partner, nadat zij een einde had gesteld aan de relatie.

Ze diende op 29.12.2015 een klacht in bij de politiediensten (stuk 3).

Pas een maand later, op 29.01.2016 stelt Dr. Anne (V.H.) de zwangerschap vast (stuk 4). Op het moment van de indiening van de klacht m.b.t. het partnergeweld was verzoekster niet op de hoogte van deze zwangerschap.

Ze heeft haar ex-partner evenwel op de hoogte gebracht van de zwangerschap, waarna het koppel besloot om de relatie een nieuwe kans te geven. Kort daarna kwam er echter een definitief eind aan de relatie. Dit is de reden waarom in het proces-verbaal verzoekster het einde van de relatie situeert in december 2015 en tijdens het gehoor pas in januari 2016.

Verzoekster heeft tijdens het gehoor foto's laten zien van zichzelf in gezelschap van haar ex-partner.

Uit de nota's van tegenpartij blijkt dat de protection officer kopie van deze foto's wenste per email, doch blijkt niet dat verzoekster deze vraag heeft begrepen, noch of zij er bevestigend of afwijzend op gereageerd zou hebben (nota's CGVS p. 12). Bijgevolg kan het verzoekster bezwaarlijk verweten worden dat deze foto's niet overgemaakt werden aan tegenpartij.”

Verzoekster wijst op een aantal niet-betwiste elementen door het CGVS. *“Dat Meryem geboren is uit de relatie die verzoekster onderhouden heeft met de heer (A.B.) is bijgevolg erg waarschijnlijk.*

Minstens dient er te worden vastgesteld dat Meryem niet erkend werd en er geen vaderlijke afstamming vaststaat. Meryem heeft gene juridische vader.

Meryem is bijgevolg een buitenechtelijk kind.

Verzoekster loopt een ernstig risico het slachtoffer te worden van eerwraak in geval van terugkeer naar Irak aangezien zij de moeder is van een buitenechtelijk kind.”

Verzoekster citeert in deze uit algemene informatie.

“Verzoekster stelde in het eerste verzoekschrift dat ingediend werd voor Uw Raad reeds te vrezen voor vervolging omwille van de buitenhuwelijkse zwangerschap. Verzoekster herneemt deze argumentatie in het kader van huidige verzoekschrift:

(...)”

Verzoekster verwijt verweerder dat met haar eerdere argumentatie geen rekening werd gehouden. Tevens verwijst zij naar haar verklaringen en de stukken en naar het gegeven dat zij is bevallen van een in België verwekt meisje waarvan de vaderlijke afstamming niet vaststaat. Er ligt geen informatie voor waaruit zou kunnen worden besloten dat Meryem niet geboren is uit verzoeksters relatie in België. Verweerder beperkt zich tot blote beweringen zonder objectief aanwijsbare redenen.

“Daar waar tegenpartij stelt dat verzoekster bij de politiediensten geen bewijzen heeft aangebracht van het partnergeweld waar zij het slachtoffer van is geweest, gaat tegenpartij geheel voorbij aan de uiterst kwetsbare situatie waarin vrouwen zich bevinden wanneer zij in het kader van hun relatie daden van geweld ondergaan. Partnergeweld of huiselijk geweld heeft namelijk als eigenschap dat deze vooral tussen vier muren plaatsvindt.”

Verzoekster wijst op de inhoud van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul. Dit verdrag is *in casu* van toepassing. Verweerder gaat voorbij aan het intieme karakter van huiselijk geweld. Minstens werd verzoeksters aanvraag niet op een gendersensitieve wijze geanalyseerd.

- Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het materiële motiveringsbeginsel. Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

-Schending van artikel 3 EVRM.

-Schending van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag).

-Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

-Schending van de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof.”

In een eerste onderdeel stelt zij in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zij wijst op haar profiel als vrouw, voormalig politieagente en alleenstaande moeder van drie soennitische kinderen waarvan er één buiten het huwelijk geboren is.

“Door de advocate van verzoekster wordt aan het einde van het interview dd. 11.01.2016 gewezen heeft op het in overweging te nemen belang van de kinderen! Er wordt gewezen op het gevaar voor kidnapping, rekrutering door IS voor deelname aan gevechten en seksuele slavernij.

Uit berichtgeving van de Verenigde Naties blijkt dat in 2015 het geweld tegen kinderen met maar liefst 75% is toegenomen hetgeen zich onder andere manifesteert in moorden, ontvoering, rekrutering als kindsoldaat, seksueel geweld en aanslagen op scholen¹⁰.

Dat met het belang van de minderjarige kinderen van verzoekster in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening wordt gehouden, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster wijst er bovendien op dat haar kinderen soennitisch zijn en daardoor een verhoogd gevaar lopen slachtoffer van geweld te worden.

Het ontbreken van elke verwijzing naar het belang van de soennitische kinderen van verzoekster is een grove schending van de materiële motiveringsplicht. Feitelijk wordt er met betrekking tot de kinderen van verzoekster in het geheel niet gemotiveerd.

Dat het buiten kijf staat dat verzoekster zich bij een terugkeer naar Irak, zijnde de moeder van een buitenechtelijk kind, in een zeer kwetsbare positie zou bevinden waarin het leven van haar en haar gezin ernstig gevaar zou lopen.

Immers, als alleenstaande moeder vreest verzoekster eerwraak vanwege haar familieleden, en vreest ze tevens voor het leven van haar kinderen. Verzoekster baseert deze vrees op het schenden van tradities, stammengewoontes en de wetten van de Islam die seks voor het huwelijk absoluut niet toelaten.

Gezien de eerdere bedreigingen van de broer van verzoekster naar aanleiding van haar huwelijk met een soennitische man, is deze vrees zeer reëel.

Minstens vreest verzoekster ernstige schade nu zij in Irak absoluut niemand heeft om op terug te vallen, slachtoffer zal worden van discriminatie en het risico loopt te worden geviseerd door IS en/of extremistische milities omdat zij de gewoonteregels heeft overtreden.”

Verzoekster verwijst in deze naar een arrest dat in het verleden werd geveld door de Raad inzake een alleenstaande moeder met een buitenechtelijk kind uit Noord-Irak. Zij stelt dat haar situatie nagenoeg identiek is aan de betreffende zaak.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In dit kader wijst zij andermaal op haar individuele omstandigheden en stipt zij andermaal aan:

“Minstens gelet op haar functie als politieagente, maar tevens in haar hoedanigheid van weduwe, alleenstaande moeder van drie kinderen, waarvan het jongste dochtertje buiten het huwelijk werd geboren, maken dat de individuele situatie, hetspecifiek profiel en de persoonlijke omstandigheden van verzoekster de toekenning van een internationale beschermingsstatus zich opdringt.”

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Klachtdd. 29.12.2015

4. Attest m.b.t. zwangerschap dd. 29.1.2016

5. Kopie politiebadge waarvan het origineel reeds ingediend werd

6. Kopie overlijdensakte echtgenoot

7. Kopie autopsieverslag echtgenoot

8. Vluchtelingenwerk Nederland - Veelgestelde vragen Soennieten Bagdad

9. Geboorteakte Meryem

10. Mail aan CGVS”.

Behoudens stuk 8 bevonden deze documenten zich reeds in het administratief dossier van de commissaris-generaal.

2.1.3. In de nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegrond middel werd aangevoerd en voegt UNHCR's *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Iraq”* van 31 mei 2012.

2.1.4. Verzoekster legt door middel van een aanvullende nota van 12 juni 2017 nieuwe elementen neer (rechtspiegingsdossier, stuk 7).

Het betreft vooreerst een attest van een sociaal assistente. Hiermee wil verzoekster haar verklaringen over haar relatie in België, de feiten van partnergeweld en de geboorte uit deze relatie van haar dochter Meryem aantonen.

Verder betreft het een aantal foto's ter staving van haar relatie in België en ter staving van het feit dat de heer A.B., hoewel er geen juridische band bestaat, de biologische vader van haar dochter is.

Voorts legt verzoekster een DNA-rapport en een e-mail neer. Hiermee wenst zij aan te tonen dat Meryem een andere vader heeft dan haar andere kinderen en dat zij bijgevolg de moeder is van een buitenhuwelijks, in België verwekt kind.

Eveneens legt verzoekster een attest van voogdij neer dat dateert van mei 2015. Uit dit attest blijkt dat de vader van de kinderen voor deze datum is overleden. Uit het attest blijkt volgens verzoekster het nodige deed om voor de zorg van haar zonen in te staan in een poging om het plan van haar schoonfamilie om haar kinderen op te voeden te dwarsbomen.

Daarnaast legt verzoekster een attest en een identiteitskaart neer van een lid van de Unie van Iraakse Juristen. Na haar vertrek uit Irak ontving zij de kopie van de overlijdensakte van haar man van deze persoon.

Verzoekster legt tevens algemene informatie neer waaruit blijkt dat haar dochter Meryem vandaag niet de Iraakse nationaliteit heeft en deze ook niet kan bekomen voordat zij meerderjarig is. Omwille van haar specifieke situatie als buitenhuwelijks kind, wordt Meryem niet erkend als Iraaks onderdaan.

Verzoekster legt ook nog algemene informatie neer inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Zij leidt hieruit af dat de situatie in Irak slechter is geworden sedert de indiening van het verzoekschrift.

2.1.5. De commissaris-generaal legt in een aanvullende nota van 10 augustus 2017 een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus van 5 juli 2017 inzake de veiligheidssituatie in Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.1.6. In een aanvullende nota van 23 november 2017 voegt hij een COI Focus van 25 september 2017 over de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Los van de overige elementen waarop verzoekster zich steunt, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aanvoert dat zij de moeder is van een buitenhuwelijks kind en dat dit kind bij een terugkeer naar haar land van herkomst de Iraakse nationaliteit niet zal kunnen verkrijgen alvorens het meerderjarig is. Het argument van de commissaris-generaal in de nota met opmerkingen hieromtrent verwijst naar de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen en het gebrek aan enig bewijs, maar dit kan niet worden bijgetreden, gelet op de nieuwe gegevens die bij aanvullende nota van 12 juni 2017 werden aangebracht.

In het kader van haar betoog, verwijst verzoekster vooreerst onder meer naar de resultaten van een DNA-onderzoek. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk hoe dit DNA-onderzoek werd gevoerd. Omtrent dit onderzoek worden bovendien uiteenlopende testrapporten neergelegd.

Voorts lijkt uit deze rapporten, in tegenstelling met hetgeen gesteld wordt in de mail die dienaangaande wordt bijgebracht, niet te kunnen worden afgeleid dat de betrokken personen broer en zus zijn en dezelfde moeder hebben. Alleszins kan omtrent het DNA-onderzoek en de hieraan te verbinden conclusies geen uitsluitsel worden verkregen.

Verzoekster verwijst daarnaast naar informatie waaruit blijkt dat haar dochtertje Meryem, nu zij in België is geboren en de vaderlijke afstamming niet vaststaat, de Iraakse nationaliteit niet kan verkrijgen voordat zij meerderjarig is. De commissaris-generaal erkent ter terechtzitting van 23 augustus 2017 dat verzoeksters dochtertje Meryem, zo zij werkelijk een buitenhuwelijks kind is waarvan de vaderlijke afstamming niet vaststaat, bij een terugkeer naar Irak ten vroegste de Iraakse nationaliteit zal kunnen verkrijgen nadat zij meerderjarig is. In dit kader is er in het dossier geen informatie voorhanden waaruit

kan worden afgeleid welke rechten Meryem bij een terugkeer naar Irak in tussentijd zou genieten, in welke (juridische) situatie zij zich zou bevinden, met welke problemen zij zou dreigen te worden geconfronteerd en over welke beschermingsmogelijkheden zij eventueel zou beschikken.

Gelet op het voorgaande, is het voor de Raad onmogelijk om in te schatten welke risico's de situatie van verzoeksters dochter Meryem met zich kan brengen bij een terugkeer naar Irak.

Aangezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om dit nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP